

Ο δείκτης του βαρομέτρου μου είναι καρφωμένος στα 720 mm της στήλης υδρογύρου προμηγύοντας τρομερή θύελλα. Παράξενα πράγματα, μονολόγησα σαν άνοιξα τα παντζούρια και είδα πώς ούτε μιά βελόνα πείκου δέν κουνιόταν. Ίσως και νά τά 'φτυσε. Άλήθεια είναι πάντως πώς μέχρι τώρα ντινόμουν σύμφωνα μέ τίς ένδείξεις του χωρίς νά βγαίνει ψεύτης. Η σημερινή όμως αντίφαση, τής βαρομετρικής δηλαδή πίεσης μέ τήν έξω πραγματικότητα, ξεπερνάει κάθε εμπιστοσύνη στό βαρόμετρό μου. Έτσι κατέληξα στή γρήγορη και όχι μελετημένη γνώμη πώς είχε πάθει βλάβη. Παρ' όλα αυτά, έχοντας στό ύποσυνείδητό μου λίγες ακόμη στάλες εμπιστοσύνης προς τήν πιστότητα τών καιρικῶν μεταβολῶν τής γνώμης του, δέν ξεπότισα: αφού έβαλα τσάι μέ μπόλικο κονιάκ σέ μιά κούπα, βολεύτηκα αναπνευτικά. Τό τσαγάκι, σύμφωνα μέ τήν προσωπική μου άποψη τής γεύσης, ζήταγε κι ένα ποῦρο. Άπ' τίς σπάνιες φορές πού είχα μιά τέτοια επιθυμία και γι' αυτό πρόλαβα νά τήν εκπληρώσω. Ο πατέρας μου λέγε νά βάζω χαλινό σ' ὄ,τι αφορᾶ τήν πρόσκαση ὄρεξή μου. Έτσι κι ἐγώ έμαθα νά κάνω τό αντίθετο. Άναρα λοιπόν ένα Carl Urman - Dolce far niente τῶν δέκα ἀκριβῶς Centim. Γλυκοτάτου αρώματος, υπέρροχης γεύσης και ποιότητας. Καπνοῦ συμπαγοῦς περιεκτικότητας ὡς νέφους. Είμαι υπέρροχος και πολύ ὡραῖος, έτσι μέ τό ποῦρο και τούς κύκλους πού φτιάχνω μ' αὐτό, διαπίστωσα καθῶς κοιτάζα τόν ἐαυτό μου στόν καθρέφτη. Έ, λοιπόν, ούτε υπέρροχος είμαι

ούτε πολύ ωραίος, παρά μόνο γελοίος. Ο καθρέφτης είναι ή αίσχρότερη και πονηρότερη ανακάλυψη του ανθρώπου. Έν πάση περιπτώσει τό μόνο πού μπορώ νά κάνω τώρα είναι νά βάλω ένα δεύτερο κονιάκ.

Οί σκέψεις, τό πολυπλοκότερο συναίσθημα του ανθρώπινου υποβάθρου, μαζί μέ μιά άλλη μοναχική έννοια, τόν ξρωτα, αν μπλέξουν μέ τά γρανάζια του Έωσφόρου, πλάθουν τή δεισιδαιμονία. Αυτή πρέπει νά είναι ή τελευταία μου άρρώστια. Παρεμπιπτόντως είχα δεϊ μιά κοπέλα μέ χείλη άσχημα νά κλαίει καθώς επεδίωκε άπ' τό κρασί νά φτιάξει σταφύλι. Τό θεώρησα βέβαια άστοχο και τή ρώτησα μήν τυχόν και δέ γνωρίζει τούς βασικούς κανόνες τής φυσικής. Και νά ποιά ήταν ή άπάντησή της: «Η λέξη, κύριε, "βασανίζομαι" αποτελείται άπό δύο κρίκους κερφωμένους καλά σ' ένα τραπέζι. "Αν χώσει κανείς τούς δείκτες τών χειρών του στους κρίκους και δοκιμάσει νά τραβήξει, θά βασανιστεί.»

Άπό τότε άρχισαν τά λόγια της νά μ' άπασχολούν σέ σημείο εφιάλτη. Τέλος μέ βοήθησε νά καταλάβω ότι κάποιος έπρεπε νά καταστρέψει τήν πραγματικότητα. Αυτός ό κάποιος δέ θά 'ταν άλλος άνθρωπος αναμφισβήτητα άπό τήν κοπέλα μέ τ' άσχημα χείλη. Τήν αναζήτησα παντού μά δέν τή βρήκα, ώσπου σιγά σιγά πίστεψα πώς τά λόγια αυτά τής κοπέλας δέν ήταν άλλα άπό τά δικά μου, και ή κοπέλα πού έψαχνα ήμουν εγώ. "Αρχισα μ' όλα τά μέσα τήν προσπάθεια τής υλοποίησης τής άπόφασής μου. Σάν ουσιαστικό ξεκίνημα ήταν ή έξαφάνιση του έμπορίου τής πνευματικής στασιμότητας. Πρώτα άπ' όλα, όμως, ήταν αναγκαίο νά ρίξω στά μάτια λεμόνι, ούτως ώστε νά βλέπω καλύτερα. Τό 'κανα, και τό άποτέλεσμα ήταν νά μέ λιώσει τό τσουξιμο, ό πόνος και ή πίκρα. Άφοϋ πέρασε αυτή ή συμφορά τής ένέργειας του λεμονιού, διαπίστωσα και κάτι άλλο άκόμη. Διαπίστωσα ότι εδω δέν πρόκειται για φωσφορίζουσες θαλασσογραφίες, άστρα καβάλα σέ όλόχρυσους δράκους και φτηνά χρηματιστήρια ανθρώπινης

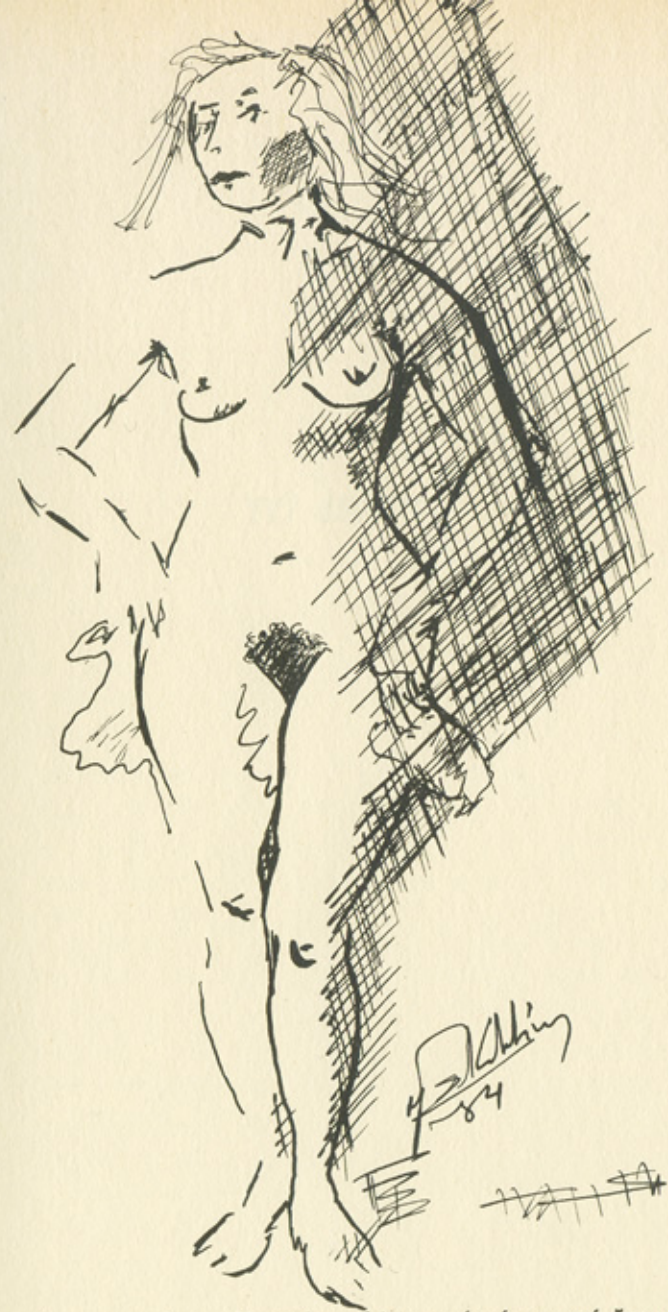
κατανάλωσης. Έδω πρόκειται για έναν όλόκληρο κόσμο. Ένα κόσμο χωρίς τζάκι παρά μονάχα γεμάτο άπό όρφανά καυσόξυλα. Έρημωμένο άπό οποιαδήποτε μικρότερη φιλευσπλαχνία, αλλά τιγκαρισμένο άπό άετίσια άγιότητα. Ο κόσμος είναι άγέρι, ένα μελωδικό χάχανο, ένα λά-λά-λά κάποιας ξεκούρδιαστης και σπασμένης λατέρνας.

Καιρός είναι νά κρατηθούμε όλοι γερά γιατί, άπ' ό,τι βλέπω, καταφθάνει ό χιμπαντζής του άπέραντου σκότους και μαζί του ή τελειωτική άναμέτρηση μεταξύ του πραγματικού και του παραμυθιού. Διακρίνεται ήδη ή σκιά του, τό ύψωμένο πέος του, ένω ένα θριαμβευτικό μουγκρητό βγαίνει άπό τά σπλάχνα του, πού μονάχα ξέφρενα αναφιλητά, κλαυθμυρισμούς και μοιρολογήματα μπορεί νά επιφέρει. Έδω πού φτάσαμε, καλό θά 'ταν νά ανάψει κανείς ένα σπίρτο και νά κράξει τό γνωστό 'Ηλί 'Ηλί. Τότε θά περάσει όλη ή ζωή του άπό μπρός του, και μήν άντέχοντας θά ξεράσει στόν δίπλα. "Αμα ανάψει ένα σπίρτο και πει 'Ηλί 'Ηλί και δέν ξεράσει στόν δίπλα, αλλά στόν έαυτό του, ίσως τότε κάτι νά έχει πετύχει. "Αμα ανάψουμε όλοι ένα σπίρτο, πούμε 'Ηλί 'Ηλί και δέν ξεράσουμε στους δίπλα, αλλά στους έαυτούς μας, ίσως τότε όλοι κάτι νά έχουμε πετύχει. «Πάντως, εγώ πού τό έκανα τίποτα δέν κατάφερα εκτός άπ' τό νά λερώσω τά ρούχα μου και νά μέ δείρει ή μαμά μου», μου 'πε ένα μικρό άγόρι πού 'χε τύχει ν' άκούσει τή συμβουλή μου. Του άπάντησα ότι «εσύ δέν πρόλαβες τή ζωή σου και συνεπώς τό ξεράσμα πού προήλθε δέν ήταν φυσιολογική αντίδραση, αλλά προκλήθηκε τεχνητά, βάζοντας τό δακτυλάκι σου στό φάρυγγά σου». Φεύγοντας, του έδωσα τό παρακάτω σημείωμα νά τό δώσει στή μητέρα του: «Άγαπητή κυρία, αν δοκιμάσετε έσεις αυτό τό μικρό πείραμα θά άντιληφθείτε: πρώτον, ότι ό έμετός θά σας έλθει έντελώς άκαριαία και, δεύτερον, δέ θά λερώσετε κανέναν άπό τούς δίπλα σας, ούτε καν τόν έαυτό σας, γιατί είστε έτοιμοθάνατα γουρούνια. Θυμηθείτε, τέλος, ότι τά φοινικόδενδρα δέν έχουν μαραθεί έντελώς και

πώς ακόμη θα ανθίζουν κάτω από τό ξάστερο, ἀχαλίνωτο
φῶς τῆς Νύχτας.»

Τὴν ἐπομένη κιόλας μοῦ ἔκανε μήνυση γιὰ ἄσεμνες προ-
τάσεις σέ βάρος της. Τό δικαστήριο θεώρησε σωστή τὴν
αἰτία τῆς μηνύσεως καί μαζί μ' ἐμένα καταδίκασε καί τόν
πρωταρχικό σκοπό μου.

Μετά ἀπό τόσον καιρό πού συνέβησαν ὅλα αὐτά, κάθο-
μαι καί ἀναπολῶ, καί μόλις τώρα κατάλαβα γιατί τό βαρό-
μετρο δείχνει θύελλα ἐνῶ ἔξω δέν κουνιέται οὔτε βελόνα
πυύκου. Θά μέ ἐπισκεφτεῖ ὁ χιμπαντζής.

Φωτογραφία ντοκουμέντο. Ἡ κυρία πού ἔκανε τὴ μήνυση γιὰ ἄσεμνες
προτάσεις σέ ἄσεμνη στάση.